

آگهی می‌گیرند و حتی درآمدشان بیشتر از بسیاری مشاغل سخت می‌باشد

. آیا انصاف است نشریاتی که هر کدام بالای ۱۰ سال سابقه کار دارند و با نیروهای متخصص فعالیت می‌کنند، دستشان از آگهی شرکت‌ها و حمایت اداره ارشاد خالی باشد و مرگ تدریجی رویای خود را شاهد باشند؟ در حالیکه نشریات چشم امید به حمایت دارند برای احیای دوباره و برای سرپا ماندن تا بتوانند چراغ روزنامه‌نگاری حرفه‌ای را در سیرجان روشن نگه دارند و شهری که زمانی شهر رسانه‌ای استان بود را به دست فراموشی نسپارند.

آشننگی فضای رسانه

یکی از مهمترین دغدغه‌هایی که الان وجود دارد؛ بحث آشننگی فضای رسانه‌ای سیرجان است. با کثرت پایگاه‌های خبری و پیچ‌های اینستاگرامی روبرو هستیم که بخشی از آن‌ها مجوز ندارند و به دنبال پالایش جدی آن‌ها هستیم. باید تفاوتی باشد بین رسانه‌هایی که با مجوز و قانونی دارند کار می‌کنند و آن‌هایی که بدون مجوز فعالیت می‌کنند.

البته نگاه حذفی نداریم. بیشتر دنبال ساماندهی هستیم تا به سمت گرفتن مجوز بروند و به صورت اصولی کار کنند. خواجویی با اشاره بر اینکه فضای رسانه‌ای سیرجان در حال حاضر از نیروهای متخصص اشباع شده می‌گوید: از حالا به بعد باید شاهد رویش پیچ‌ها و پایگاه‌هایی باشیم که به صورت قارچ‌گونه بالا می‌آیند و تخصصی هم ندارند و فقط دنبال کپی کردن کار دیگران هستند و داعیه خبرنگار بودن و اهل رسانه بودن را هم دارند.

این‌ها باید ساماندهی شوند. اگر این پالایش انجام نشود به مشکل برمی‌خوریم. باید تلاش کنیم تا رسانه‌های سیرجان شکل رسمی‌تری به خود بگیرند. دغدغه‌های دیگری هم وجود دارد که پس از نشست‌های هم‌اندیشی حتماً به آن‌ها خواهیم پرداخت. بسیاری از نشریات مکتوب با مشکل مالی روبرو هستند، بحث کاغذ، بحث بیمه خبرنگاران و... بخشی از این مشکلات است که از راه تعامل با نهادهای بالادستی قابل حل است.

داشته باشد می‌تواند آگهی‌های نیم صفحه و یک صفحه بگیرد و اگر هم آشنایی نداشته باشد باید انگشت حسرت بر دهان بگذرد.

جان نشریات محلی سیرجان به همین آگهی‌ها بند است و این مایه تاسف است که رسانه‌ای که باید جریان‌ساز باشد و رکن چهارم دموکراسی؛ به جای نوشتن نقد و تحلیل و پرداختن به مشکلات جامعه به دنبال آگهی است تا بتواند اندک نفس‌های باقی مانده خود را حفظ کند.

این وابستگی نشریات به گرفتن آگهی، اجازه نمی‌دهد آنطور که باید بنویسند و تحلیل کنند و به چالش بکشند. و اینجاست که دیگر شهر رسانه‌ای سیرجان معنای واقعی خود را از دست می‌دهد.

ارشاد به داد نشریات برسد

ای کاش اداره فرهنگ و ارشاد به عنوان متولی نشریات سیرجانی وارد عمل می‌شد. مثلاً اتحادیه‌ای تشکیل می‌داد با حضور مدیران مسئول نشریات کاغذی و به مشکلات آن‌ها و عدم توانایی آن‌ها برای تامین هزینه‌هایشان رسیدگی می‌کرد که اگر امروز به داد این نشریات نرسیم به زودی چراغ همین تک و توک نشریه‌ای که در سیرجان فعالیت دارند هم خاموش می‌شود. از آنجایی که سیرجان شهر شرکت‌های معدنی است؛ اداره ارشاد می‌تواند با این شرکت‌ها رایزنی کند تا نشریات کاغذی را حمایت کنند، معین اقتصادی این نشریات باشند و آگهی‌های خود را بدون رابطه بین همه نشریات تقسیم کنند تا در این کوران رکود اقتصادی که ویروس کرونا هم بر آن دامن زده است، نشریات کاغذی اندک رقمی باقی مانده را هم از دست ندهند.

اما مسئله دیگری که موجب شده نشریات کاغذی از گود گرفتن آگهی خارج شوند، رشد قارچ‌گونه و بی‌حساب پیچ‌های خبری است که اکثراً بدون مجوز و بدون تخصص و دانش خبرنگاری و حتی با خریدن فالوور فیک در حال فعالیت هستند و این رشد قارچ‌گونه تیشه به ریشه نشریاتی می‌زند که سال‌های سال شرافتمندانه فعالیت کرده‌اند و حالا نمی‌خواهند به این سادگی از میدان به در شوند. این پیچ‌های خبری نه پول چاپ و کاغذ می‌پردازند، نه هزینه دفتر و خبرنگار می‌دهند و بدون هیچ برآورد هزینه مالی فعالیت می‌کنند. بلکه بسیاری از آن‌ها با رابطه‌هایی که دارند، آگهی‌های کلان شرکت‌های معدنی را از آن خود کرده‌اند و به صورت انحصاری

